

Необхідно також вдосконалити систему культурного співробітництва із зарубіжними країнами на основі міжнародних договорів та прямих зв'язків з використанням тих можливостей, що їх надає участь України в міжнародних організаціях (Рада Європи, ЮНЕСКО, ІКОМ, ІКОМОС тощо).

Отже, в українському суспільстві все більше усвідомлюється, що культура є здобутком нації, адже вона зберігає й утверджує не тільки особистісне, але й національне існування. Перспективність розвитку культури залежить від свідомості українців, їх готовності до здійснення індивідуальних зусиль, які б сприяли збереженню культурної спадщини України та її подальшому розвитку.

Список використаних джерел:

1. Закон Української РСР «Про мови в Українській РСР» від 28.10.1989.
2. «Основи законодавства України про культуру» від 14.02.1992.
3. Закон України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення» від 23.09.1997.

ПРОБЛЕМА БІДНОСТІ В УКРАЇНІ НА ЕТАПІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Сагач І.М., студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: к.і.н., доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін ННШП НАВС Хойнацька Л.М.

Однією із найголовніших проблем України, яка потребує негайного вирішення є проблема бідності, що існує через нерівномірність в доходах та споживанні її громадян.

В Указі Президента України від 15 серпня 2001 р. бідність визначається «як неможливість унаслідок нестачі коштів підтримувати спосіб життя, притаманний конкретному суспільству в конкретний період часу» [1].

В Україні встановлений прожитковий мінімум не відповідає загальновизнаному у світі поняттю. Законом України «Про прожитковий мінімум» від 15.07.1999 року встановлено визначення прожиткового мінімуму.

Прожитковий мінімум - вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування (далі – набір продуктів харчування), а також мінімального набору непродовольчих товарів (далі – набір непродовольчих товарів) та мінімального набору послуг (далі – набір послуг), необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості. Прожитковий мінімум визначається нормативним методом у розрахунку на місяць на одну особу, а також окремо для тих, хто відноситься до основних соціальних і демографічних груп населення: дітей віком до 6 років; дітей віком від 6 до 18 років; працездатних осіб; осіб, які втратили працездатність.

В ч.4 ст.3 ЗУ «Про прожитковий мінімум» затверджено набори продуктів харчування та непродовольчих товарів і послуг для задоволення основних потреб громадянина.

Основними принципами формування набору послуг є: задоволення мінімальної потреби громадян у житлі, організації побуту, користуванні транспортом, закладами культури, у підтриманні зв'язку з навколишнім середовищем; задоволення потреби громадян у користуванні закладами освіти, охорони здоров'я; визначення житлово-комунальних послуг (по водопостачанню, теплопостачанню, газопостачанню, електропостачанню, водовідведенню, утриманню та експлуатації житла та прибудинкових територій, сміттєзбиранню, утриманню ліфтів) виходячи із соціальної норми житла та нормативів споживання зазначених послуг; урахування особливостей потреб осіб, які належать до різних соціальних і демографічних груп населення [2].

Згідно розрахунків ООН середня вартість проживання для однієї людини має становити 17 доларів на день. Наразі в Україні при прожитковому мінімумі 1216 грн., на людину припадає близько 3 доларів в день.

За даними трьох кварталів 2013 р. «лідером» за показником рівня бідності, визначеним за відносним критерієм, є Рівненська область – рівень бідності становить 49,1 %, що майже в 2 рази вище за середнє по країні значення. Високий рівень бідності зафіксований у Тернопільській (38,5%), Житомирській (38%) та Сумській (35,1%) областях. Суттєво вищий за середньоукраїнський рівень бідності у Кіровоградській (32,5%), Одеській (32,2%), Волинській (31,5%), Хмельницькій (31,5%), Херсонській (31%) та Івано-Франківській (29,6%) областях.

Окремої уваги, як і у минулі роки, заслуговує м. Київ, у якому рівень бідності традиційно залишається найнижчим серед усіх регіонів, де значення показника відносної бідності становило 6,6%, що майже у 3,7 рази нижче за середнє по країні. Низьким показник був у Запорізькій (13,9%), Харківській (14,9%), Черкаській (15,5%), Миколаївській (16,6%), Чернігівській (18%) та Чернівецькій (18,3%) областях.

Сьогодні, вважаються бідними ті, хто має не більше 60% від середнього рівня доходів у країні. За таким принципом кількість бідних в Україні становитиме 10-12%, – приблизно стільки ж, скільки у Франції чи Німеччині [3]. Проте рівень життя українських бідних буде суттєво відрізнятися, оскільки середній рівень доходів населення Франції чи Німеччині набагато вищий ніж у нашій державі.

Глобалізація економіки скоріше підтверджує, ніж заперечує існування та примноження бідності. Загальне багатство 225 найзаможніших людей світу становить понад \$1 трлн., що відповідає річному доходу більш ніж 2,8 млрд. осіб, або 47% населення світу. Багатство одиниць проти глобальної бідності мільярдів – така дилема глобалізації економіки.

Проблема бідності в Україні буде подолана за умов створення ефективної і соціально орієнтованої економіки, яка надасть змогу підвищити якість життя її громадян і реально забезпечити політичну й економічну її незалежність.

Список використаних джерел:

1. Указ Президента України «Про стратегію подолання бідності» від 15 серпня 2001 р. № 637.
2. Закон України «Про прожитковий мінімум» від 15.07.1999 № 966-XIV
3. Аналітична записка. Комплексна оцінка бідності в Україні та регіонах за 9 місяців 2011-2013 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.idss.org.ua/archiv/2014-09-07
4. Сьомій С.Н., Остроухов В.Б. Небезпечна прірва між багатими і бідними // Політика і час. – 2007. – № 12. – С. 27 – 28.

ЗМІСТ ПРИНЦИПУ ВЕРХОВЕНСТВА ПРАВА ТА ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЯ В ДІЯЛЬНОСТІ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

Чиренко Н.М., студент навчально-наукового інституту права і психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПІ НАВС
Юрковська Л.Г

Верховенство права – це фундаментальний принцип сучасного правопорядку в світі, встановленого з прийняттям Статуту ООН – документу, що заснував підвалини якісно новим цивілізаційним правовідносинам і сучасного світового порядку[1, с. 83]. Він відображає загальне надбання людства – ідеали свободи, демократії, прав людини і поступово реалізує їх шляхом регламентації усіх суспільних відносин у контексті найвищої справедливості. Актуальність дослідження цієї теми зумовлена необхідністю утвердження верховенства права та законності як загальних засад в Українській державі. Принцип верховенства права є обов'язковою ознакою правової держави, якою себе позиціонує Україна. Провідна роль принципу верховенства права у діяльності органів конституційної юстиції зумовлена його невідривністю від концепції правової держави, однією з рис якої виділяють саму конституційну юрисдикцію.

Верховенство права є мега-принципом, який визначає вимоги до багатьох суспільних інститутів з метою забезпечення природних прав і свобод людини. Виділяють наступні точки зору щодо змісту принципу верховенства права серед українських юристів. А. Заєць вважає, принцип верховенства права має сенс лише у разі, якщо право розуміється не просто як сукупність норм, установлених державою, а як сукупність правил належного, правил поведінки, які легітимізовані суспільством, базуються на історично досягнутому рівні соціальної етики [2, с.3].

Передусім принцип верховенства права означає, що позитивне право, яке створюється людьми, має ґрунтуватися на природному праві, яке обмежує державну владу, і є своєрідним фільтром позитивного права. Самостійного значення принцип верховенства права набуває тоді, коли розрізняють закон і право. При цьому робиться важливий висновок про те, що поза доктриною природного права цей принцип існувати не може.

Науковці звертають увагу і на окремі аспекти цього принципу. Так верховенство права розглядається як пріоритетність у суспільстві, насамперед, прав і свобод людини. Принцип верховенства права характеризується і як верховенство розуму та пов'язується з такими морально-правовими цінностями як справедливість, свобода, добро, гуманізм.